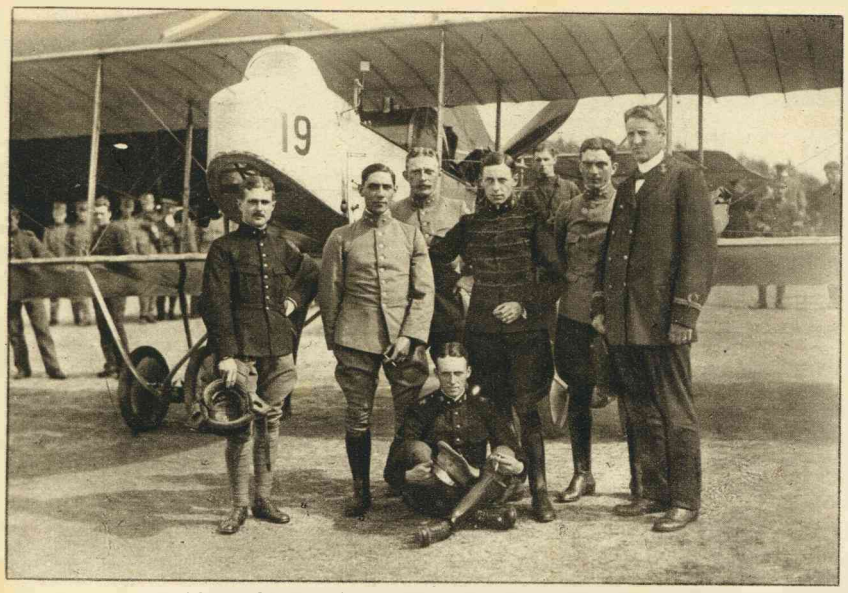
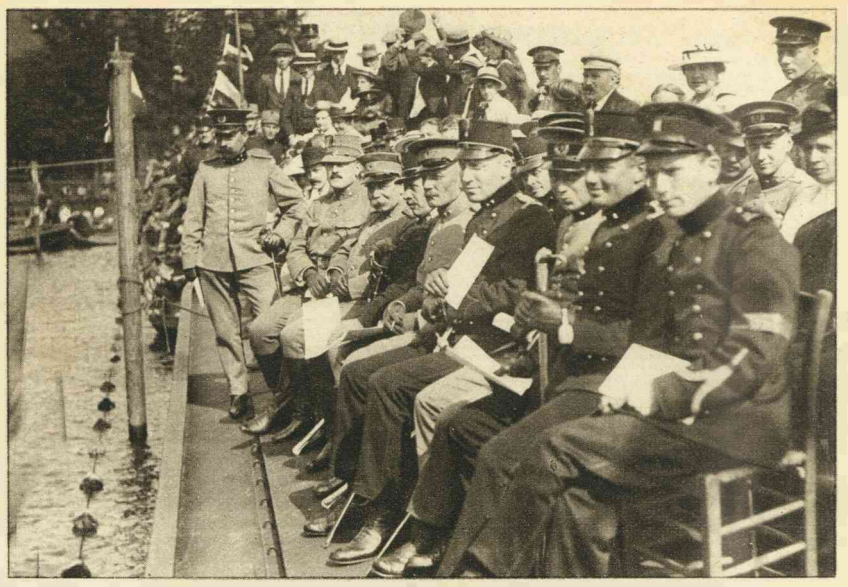

VLIEGDEMONSTRATIE TE ASSEN.

Verleden week had te Assen een groote vliegdemonstratie plaats, die door verscheidene militaire autoriteiten, o.w. de territoriale bevelhebber van Drente, werden bijgewoond. Onze foto geeft de deelnemers aan de demonstratie. V.l.n.r.: Lt. Collette; Versteegh; Hecking Colenbrander; Wulften Palthe; Steup; Vreede. Zittend: Schippers.

GROOTE MILITAIRE WEDSTRIJDEN TE WEESP.

Begunstigd door fraai weer werden te Weesp groote militaire Zwemwedstrijden gehouden, die de belangstelling van verscheidene militaire autoriteiten hadden. — De foto hierboven geeft de officierentribune. De zevende persoon van rechts is generaal Ophorst.

toespraak hield, zij, in plaats van den gemeentesecretaris, de aangewezen persoon was om de sleutels te overhandigen. Wat drommel, zij had thuis ook de sleutels van alles, van de brandkast, van den wijnkelder, van de provisiekamer, zelfs van de buitendeur, opdat haar man het niet wagen zou, later thuis te komen, dan zij het goed vond.

Dagen lang zocht de heer Klaarwater naar een bevredigende oplossing, maar hij vond er geen en het eind van alle discussies was, dat hij, misschien voor het eerst in zijn leven, durfde zeggen: Het blijft zooals het bepaald is.

Ik behoef zeker niet te zeggen, dat gedurende de vier dagen welke de groote gebeurtenis nog voorafgingen, de heer Klaarwater geen leven had, tenminste geen huiselijk leven. Zijn vrouw sprak niet tegen hem, keek hem zelfs niet aan. De goede man verdroeg echter alles met een lijdzaamheid en een geduld, welke aan het ongelooflijke grensden. Hij wist waarvoor hij 't deed. Het lintje zou hem niet ontgaan den eenigen keer dat de gelegenheid om het te verdienen zich in zijn leven voordeed.

En zoo kwam dan de groote dag, de dag der dagen, zooals de dominé zei met den psalmist. Burgemeester Klaarwater had 's nachts geen oog dichtgedaan, bevreesd als hij was te zullen stotteren of heesch zijn of den armzwaai, waarmede hij op het critieke moment, dat de secretaris naar voren trad op de sleutels zou wijzen, niet gracelijk genoeg zou maken. Maar hij was de eenige niet, wiens oogen slaap noch sluimering deed luiken. De burgemeestersche, zijn dierbare vrouw, lag evenzeer klaar wakker en bepeinsde hoe zij hem zou kunnen straffen voor dit vergrijp tegen de tucht, voor deze achteruitstelling van wat hij eens gezworen had, dat zoolang hij leefde — en hij leefde nog — voor hem het hoogste zou zijn: haar wenschen en verlangens. Om zes uur stond de heer Klaarwater op, ging zich scheren, — wat hij den vorigen avond ook al gedaan had, liet de meid zijn schoenen poetsen met drie verschillende soorten smeer, borstelde voor de vierde maal zijn officieele pak af en wandelde om acht uur buiten, om, met den secretaris zich ervan te vergewissen, dat alles ter ontvangst gereed was. Om elf uur zou de koning komen, maar om half tien hadden allen reeds de hun aangewezen plaatsen bezet.

Een vreemdeling, die tusschen half tien en half elf een bezoek aan Wellendam had gebracht en de hoofdstraat was doorgewandeld, zou beslist gemeend hebben hier in een gekken-kolonie te zijn aangeland. In doodsche stilte stond of zat men daar in de straat op de met rood doek behangen tribunes; slechts de lippen bewogen bij 't eindeloos herlezen der liederen, welke de jeugd zou zingen en daarna het gansche publiek. Burgemeester Klaarwater en de anderen die een toespraak moesten houden, waren wit van zenuwachtigheid en in de oogen, welke, na het papier in stille smeeking te hebben aangestaard, nu met angst en weemoed naar de wolken tuurden, was iets dat zelfs het meest verstokte gemoed met mededoogen zou hebben vervuld.

Drie maal deed een geluid uit de verte de wachtenden opschrikken, stonden de harten stil, om even later, als 't bleek dat het een stoomboot was geweest, heel ver op de rivier, of het getoeter van een verdwaalde motorfiets op den straatweg, weer in versneld tempo terug te gaan bonzen. De vier hartsziekten, welke anderhalf jaar later de dokter van Wellendam te behandelen kreeg, schrijft hij nog steeds toe aan de emoties van dien merkwaardigen dag. Tegen half elf kwam de dienstmaagd van den heer Klaarwater met doodelijk ontsteld gezicht achter de tribune heengeslopen, trok aan zijn burgemeesterlijke jas en drong er met klem op aan, dat hij dadelijk thuis zou komen, aangezien mevrouw ernstig ongesteld was. De burgemeester informeerde naar de symptomen der ongesteldheid, maar hij voelde zich toch noch gerust noch verantwoord, wanneer hij niet persoonlijk poolshoogte ging nemen.

Hij dacht er nog over den dokter mee uit te noodigen, maar hij liet dit na voor het publiek. Toen hij thuis kwam, vond hij mevrouw op de canapé, in dezelfde houding als hij haar gevonden had, toen hij op bezoek was geweest bij den notaris. Een oogenblik stond hij stil tegenover haar. Wat moest hij doen? Was dit een geval horribilus plagerensis feminales of was 't ditmaal bittere ernst? Hij kon 't niet zeggen. De omstandigheden waren buitengewoon. Hij keek op zijn horloge. Even over halfelf. Hij had nog een klein half uur. Een kwartier lang kon hij de proef nemen. Hij trok zijn jas uit, legde zich, zooals hij eens gedaan had, naast haar en wachtte. .... Waar echter Wellendams burgervader niet op gerekend had, gebeurde. De slaap, die 's nachts niet wilde komen, drukte thans zijn oogen dicht en hij werd eerst wakker toen de secretaris, mitsgaders de schilder, de predikant, de onderwijzer, de bakker, de stalhouder en de koster de kamer binnenstormden met den als een angstkreet klinkenden roep: De koning! De koning! Mevrouw Klaarwater, die even vast geslapen had als haar man, vergat haar boosheid en hielp hem bij 't haastig aantrekken van zijn jas.

Helaas, het was nu te laat!

Over de hobbelige steenen klonk reeds het paardengetrappel van den koninklijken stoet en het gejuich der Wellendammers, die maar niet begrepen, waarom geen oogenblik halt gehouden werd en waarvoor men zich dagen lang zoó had uitgesloofd. Het was thans de heer Klaarwater zelf, die een bezwijming kreeg en had de secretaris hem niet opgevangen, op den grond zou zijn neergestort. Een week lang bleef hij te bed, schoon booze tongen beweerden, dat hij overdag, verscholen achter de gordijnen, voor 't raam zat en de gezichten van zijn gemeenteleden bestudeerde. Mevrouw Klaarwater was gelukkig voor goed van horribilus plagerensis feminales genezen.

G. H. PRIEM.

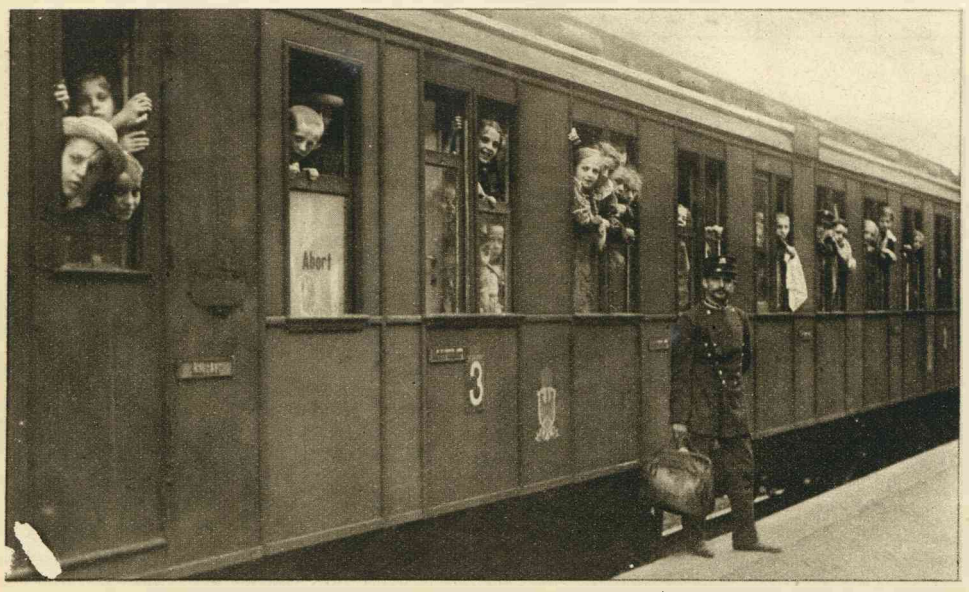

HET WATERKAMP TE LANGWEER.

In het Waterkamp te Langweer is thans een groot gezelschap jongedames gekampeerd, die daar van de genoegens van het kampleven genieten. — Onze foto geeft de deelneemsters tijdens het twaalfuurtje.

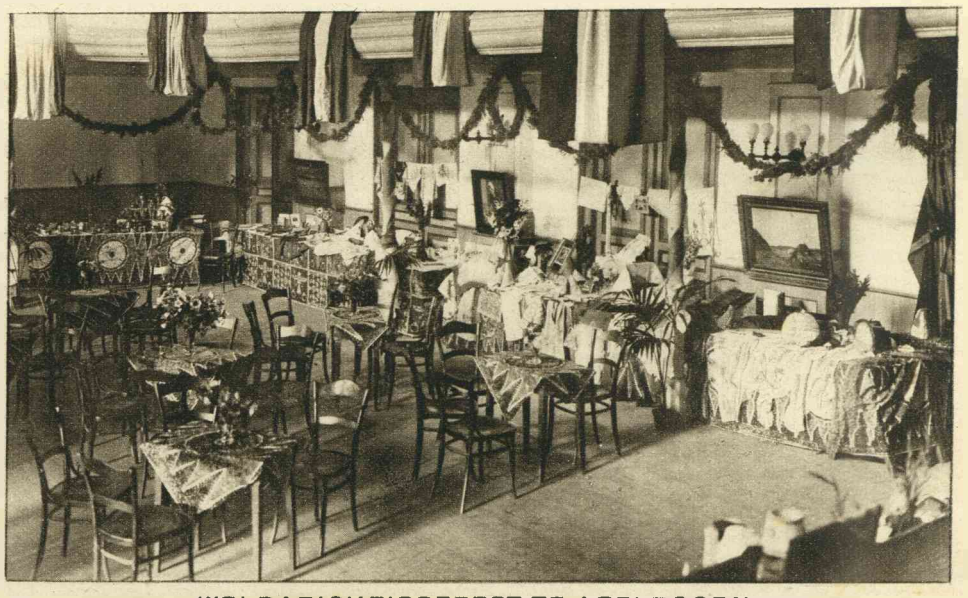
ONZE NIEUWE ROMAN.

In dit nummer vinden onze abonné's het eerste vervolg van onzen nieuwen doorloopenden roman, getiteld: „Een strijd tegen het Recht", door Otto Höcker, waarvan het ons gelukt is het Auteursrecht aan te koopen. Deze roman, die in Duitschland een **ongekend succes** had, zal onze lezers maandenlang in spanning doen leven. Hij is **boeiend tot den laatsten regel,** terwijl de vertaling den stijl van het oorspronkelijke evenaart.

DE DUITSCHE KINDEREN IN ONS LAND.

Een onzer fotografen slaagde erin te Zevenaar een foto te nemen van de aankomst van een trein met Duitsche kinderen, die, door schaarschte uit hun Heimat verdreven, in ons land een gastvrij onthaal zochten en vonden.

WELDADIGHEIDSFEEST TE APELDOORN.

Verleden week Donderdag werd te Apeldoorn een groot weldadigheidsfeest gehouden ten bate van de Vereeniging voor kindervoeding, en -kleeding, waar, zooals bij dergelijke gelegenheden gebruikelijk is, fraaie en nuttige voorwerpen tegen hooge prijzen voor het goede doel verkocht werden. — Onze foto geeft een overzicht van den smaakvollen bazar.